

Sygn. akt II PK 13/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa Organizacji Międzyzakładowej NSZZ "S." Pracowników Służby Zdrowia w L.

przeciwko R. Sp. z o.o. w L.

o przekazanie należnych środków na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 sierpnia 2013 r., sygn. akt III APa 17/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznym wyrokiem z 20 sierpnia 2013 r., III APa 17/13 na skutek apelacji wniesionej przez R. Sp. z o.o. w L. (pozwany) od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z 31 stycznia 2013 r., V P 24/12 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił i zasądził od Organizacji Międzyzakładowej NSZZ „S.” Pracowników Służby Zdrowia w L. (powód) na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów pozwu oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego 10.662 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd ustalił, że 16 sierpnia 2011 r. pomiędzy pozwanym a Ogólnopolskim Związkiem Zawodowym Pielęgniarek i Położnych - Międzyzakładową Organizacją Związkową z siedzibą przy ZOZ w L. oraz powodem została zawarta umowa

dotycząca gwarancji dla pracowników SPZOZ w L.. W § 12 pakietu socjalnego ustalono, że w związku z przejściem części zakładu pracy (SPZOZ w L. w likwidacji) do nowej jednostki (R. Sp. z o.o. w L.) zakładowy fundusz świadczeń socjalnych tej jednostki zwiększy się w części odpowiadającej liczbie przejmowanych pracowników o równowartość środków pieniężnych funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania funduszu na ostatni dzień miesiąca, w którym nastąpi przejście.

Sąd Apelacyjny ustalił, że były pracodawca miał obowiązek tworzenia i prowadzenia funduszu. Był także zobowiązany do przekazania równowartości całorocznego odpisu podstawowego i zwiększeń na dany rok kalendarzowy, o których mowa w art. 3-5 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 111, ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych) na rachunek bankowy funduszu w terminie do 30 dnia września danego roku, zgodnie z art. 6. ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Ów obowiązek nie koliduje z przepisem art. 7 ust. 3b ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, który zdaniem Sądu ma zastosowanie w niniejszej sprawie do nowego pracodawcy, a który stanowi, że w razie przejścia części zakładu pracy na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia funduszu, fundusz pracodawcy przejmującego zwiększa się w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników o równowartość środków pieniężnych funduszu pracodawcy przekazującego, odpowiednio skorygowanych (§ 12 umowy dotyczącej pakietu gwarancji socjalnych zawiera dokładne powtórzenie tego przepisu). Wprawdzie pozwany nie tworzył przed przejęciem części pracowników SPZOZ zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, jednak zobowiązał się do realizowania funduszu przejętego od byłego pracodawcy przez rok trwania gwarancji socjalnych, zatem w opinii Sądu dla celów ustawy traktowany powinien być jak pracodawca wymieniony w przepisie art. 7 ust. 3b o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd drugiej instancji orzekł, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę i zawarte w pakiecie gwarancji socjalnych ma uzasadnienie logiczne, gdyż w razie przejęcia części zakładu pracy, fundusz socjalny byłego pracodawcy koryguje się

według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście pracowników i dopiero taki fundusz przekazuje się na rzecz nowego pracodawcy.

Sąd Apelacyjny zważył, że w przypadku przyjęcia stanowiska Sądu pierwszej instancji, powoda oraz Państwowej Inspekcji Pracy nowy pracodawca musiałby z własnych środków przełać na fundusz kwoty, o które został pomniejszony fundusz przekazany mu przez starego pracodawcę. Wobec powyższego Sąd drugiej instancji przyjął, że sposób rozliczenia odpisu podstawowego funduszu zakładowych świadczeń socjalnych był w rozpoznawanej sprawie zgodny z prawem.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie art. 6 i 7 ust. 3, 3a i 3c ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wskazał na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, czy określona w art. 7 ust. 3, 3a i 3c w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych zasada podziału środków pieniężnych stanowiących równowartość odpisu podstawowego, obciążającego koszty pracodawcy przekazującego, dotyczącego roku, w którym następuje przejście części zakładu pracy powinna dotyczyć kwoty odpisu o równowartość dokonanych odpisów i zwiększeń naliczonych zgodnie z art. 5, 13 i 14 na dany rok kalendarzowy, które pracodawca przekazuje na rachunek bankowy Funduszu w terminie do dnia 30 września tego roku?

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ skarżący nie wykazał w wymagany sposób, by w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego nie można ograniczać się do samego sformułowania problemu prawnego, jaki zdaniem skarżącego zasługuje na rozstrzygnięcie. Skarżący ma obowiązek przedstawienia wyводу jurydycznego zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c.

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda nie spełnia powyższych wymogów, ponieważ ogranicza się do przytoczenia treści przepisów prawa powołanych w zagadnieniu prawnym. Takie uzasadnienie nie przekonuje Sądu Najwyższego co do występowania publicznoprawnej potrzeby rozstrzygnięcia opisanego powyżej problemu prawnego.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.